

stæderne henhører under byrådenes bestyrelse, har den dog undtaget de hoved- og landevejsstrækninger inden for byernes område, der indtil lovens ikrafttræden i 1957 havde henhørt under et amtsråds administration. Folketingsudvalget, der behandlede forslaget til den nugældende vejbestyrelseslov, anså det dog for naturligt, at disse vejstrækninger overgik til købstædernes bestyrelse, efterhånden som det pågældende område blev bymæssigt bebygget. En sådan overtagelse kunne ske efter § 9, jfr. Folketingsstidende 1956-57, tillæg B. sp. 213.

Grænsen mellem de veje, der herefter har været under købstadkommunal, henholdsvis amtskommunal bestyrelse har i nogen grad været afhængig af aftale mellem de pågældende bestyrelser, og der har ikke i vejbestyrelsesloven været fastsat bestemte kriterier. Der findes derfor eksempler på, at amtskommunen administrerer rene bygader, såvel som eksempler på, at købstaden administrerer landeveje lige til kommunegrænsen, selv om vejen forløber gennem rene länddistrikter. Fra ministeriets side har man i påkommende tilfælde søgt at virke for en grænse, der i de enkelte tilfælde sattes, hvor den mere intensive randbebyggelse ophørte, jfr. folketingsudvalgets førnævnte udtalelse. Dette skønnedes i almindelighed at kunne give en praktisk grænse for på den ene side amtskommunens rationelle besørgelse af vedligeholdelse, snekastning m. v. og på den anden side de særlige hensyn, som varetages af den bykommunale administration. Ved etableringen af „Marstakommuner“ findes dog eksempler på, at strækninger igennem bymæssig bebyggelse er underlagt amtsrådets bestyrelse.

De således fastsatte grænser — og ikke mindst det forhold, at bestemmelsesretten med hensyn til vejanlæg eller omlægning af gennemgående vejforbindelser i områder omkring byer — omkørselsveje, ydre ringvejsforbindelser og andre forbindelser særligt for den gennemgående trafik — under hensyn til den almindelige bestemmelse i vejbestyrelseslovens § 6 i praksis i høj grad har været afhængig af, om vejen forløber inden eller uden for købstadkommunens grænser — har skabt problemer ved planlægning og gennemførelsen af disse gennemgående veje. I forstadskommuner og andre bymæssige bebyggelser er landevejene, uanset bybyggelsesgraden, under amtsrådenes bestyrelse, uden at dette ses at have givet anledning til særlige administrative problemer.

Under hensyn til, at de vigtige veje i stigende grad gøres facadelede, har i øvrigt grænsen for bebyggelsesområderne i nogen grad tabt sin betydning. Samtidig kan man forudse, at de større kom-

muner, som nu er eller bliver etableret, selv om de baseres på en større bykerne, vil omfatte rene länddistrikter.

Planlægning og administration af et mere gennemgående vejnet i amtskommuner må derfor omfatte veje inden for praktisk talt alle kommuners områder, og et sådant net må også føres igennem områder, der er eller bliver genstand for bebyggelse. På den anden side må det erkendes, at administration af veje, der fører gennem særlig intensiv udnyttede byområder med stærk facadeudnyttelse, frembyder en række praktiske opgaver: renholdelse, snekastning, ledningsforhold og forhold til udnyttelsen af de tilgrænsende ejendomme, som bedst løses af vedkommende kommunes organer; og som disse, uanset det formelle bestyrelsesforhold, må beskæftige sig med. Amtsvejvesenet må over alt tage fornødent hensyn til de lokale byplaner, men netop i de egentlige bykerner, hvor en større eller mindre byfornyelse ofte må gennemføres gradvist og i nær tilslutning til omlægninger af gadenettet, kan det være en fordel, når kommunens kommunalbestyrelse direkte kan træffe de fornødne dispositioner.

Det forekommer herefter rimeligt, at sådanne hoved- og landevejsstrækninger i større centrale byområder i de hidtidige købstadkommuner, for hvilke de ovennævnte hensyn gør sig særlig stærkt gældende, søges adskilt fra det amtskommunale vejnet, således, at administrationen henlægges til kommunen på lige fod med amtskommunernes bestyrelse af de øvrige hoved- og landeveje. Tilsvarende hensyn vil næppe kunne gøre sig gældende i fremtidige bydannelser, som må forudsættes anlagt med et differentieret vejnet.

En bedømmelse af, hvilke vejstrækninger der herefter bør være under kommunal bestyrelse, kan kun foretages ved en konkret vurdering i de enkelte tilfælde og må forudsætte indgående drøftelse med de pågældende amtskommuner og kommuner. En sådan vurdering vil ikke kunne ventes gennemført inden kommunalreformens ikrafttræden den 1. april 1970, hvorved bemærkes, at en generel klassificering af landeveje i købstæderne i henhold til vejbestyrelseslovens § 7, som omtalt, endnu ikke er gennemført.

Det er imidlertid nødvendigt for tilrettelæggelse af såvel amtskommuners som købstadkommuners administration i 1970-71, at disse snarest får klarhed om, hvilke veje de skal administrere i dette finansår, og da nogle af de i dag klassificerede hovedlandeveje og landeveje i købstæderne kan forventes også fremtidigt at skulle bestyres af kommunen, finder ministeriet, at det ville være prak-